

ved Mikkelsdag, til den Tid er det som Regel, at det skal betales. Og har man købt en Ko paa en saadan Auktion, maa man, naar Auktionsregningen er forfalden, ofte sælge maaske Halvdelen af, maaske hele sin Afrøde for at betale. Nej, lad den Bestemmelse om Kreditten blive staaende. Lad de Fuldmægtige, der holde disse Auktioner og tage Salæret, blot blive ved at nægte at give Kredit. Er der noget ved den paagældende Mand, vil han nok blive hjulpen til at faa sit Sædekorn om Foraaret, hvis han ikke har lagt det hen om Efteraaret.

Der er ogsaa rørt ved Ekspropriations-spørgsmaalet. Hvis man tror ved Ekspropriation at kunne skaffe billigere Jord, tror man fejl. Men alligevel, kan man faa lavet en ordentlig Ekspropriationsbestemmelse, der yder tilstrækkelig Beskyttelse for de private, saa at man ikke kan hugge en Stump, hvor man finder for godt, maaske lige ind til selve Gaarden, skal jeg ikke have noget derimod. Da vi første Gang havde Forslaget her i Tinget til Behandling, var der en Bestemmelse om Ekspropriation af offentlig Jord. Der er nu ikke ret meget af det. Den Smule Gaardjord, de havde i gamle Dage, er væk, og ellers have de ikke noget, man kan ekspropriere. Jeg tror derfor, man ikke vil vinde noget synderligt derved.

Der har ogsaa været talt meget om god og daarlig Jord. Jeg kan ikke der være enig med det ærede Medlem fra Hornslet (N. P. Jensen) om, at det ikke gennemsnitlig er saaledes, at det er Udkanterne, den daarligste Del af Jorden, der er bleven solgt og oprettet til Husmandslodder. I den Egn, hvor jeg er kendt, er det gennemgaaende saaledes. Til adskillige af de Husmandsbrug, som der ere blevne oprettede, burde Kommissionerne absolut have sagt: Nej, i den Slags Jord sætter Staten ikke sine Penge. Hensigten var, at Husmændene skulle have af Kommunens Middeljord og godt beliggende Jord, men det ere Lodderne ikke. De ere hverken af Kommunens Middeljord eller godt beliggende, tværtimod ligge de saa afsides, som de overhovedet kunne, naar de da skulle ligge indenfor Bymarkens Grænse. Saaledes er det i hvert Fald i den Egn, hvor jeg er kendt. At Gennemsnittet er anderledes, er jo muligt. Jeg har nu ikke saa stor Respekt for alle disse statistiske Tal, som jeg maaske burde have. Jeg kan huske, at man en Gang sagde om en, at han løj, og om en anden, at han løj stærkere, men om en tredje

Mand, at han lavede Statistik. Det var tredje Grad. Statistik kan selvfølgelig være en god Ting, men man skal være forsigtig med den, og jeg har i alt Fald haft mange Eksempler paa, at man kan drage de mest ravgale Slutninger af disse statistiske Tal. Man skal ogsaa huske paa, at de fleste af disse Tal ikke kunne være saa faste og sikre, fordi Rødderne til dem ere fremkomne ved et Skøn.

Jeg havde tænkt at gøre nogle Bemærkninger til Socialdemokraterne om deres forandrede Stilling til Loven, men jeg tror, jeg vil beholde dem for mig selv. (Afbrydelse: Lad os faa dem!) Nej, nu har jeg talt længe nok.

Marott: Det var ellers meget kedeligt, at den ærede sidste Taler ikke vilde fremkomme med sin Kritik af Socialdemokraternes Standpunkt. Vi pleje ellers nok at kunne tage en Holmgang, og jeg sætter altid stor Pris paa den Kritik, der fremkommer fra det ærede Medlem; den er umiddelbar og let at gaa til. Det var derfor kedeligt, at det ærede Medlem nu puttede sit Manuskript ned i Skuffen, i Stedet for at lade os vide, hvorledes han ser paa vor Stilling.

Jeg agter selvfølgelig ikke paa dette sene Tidspunkt at komme ind paa Lovforslagets Enkeltheder. De kunne vistnok siges at være drøftede tilstrækkeligt, de ere jo blevne vendte og drejede paa alle Leder og Kanter. Navnlig synes det, at den saglige Kritik, vort Partis Ordfører lagde for med, i høj Grad har vundet Tilslutning blandt Medlemmerne. Ja, jeg tør gaa videre og sige, at der i Virkeligheden synes at være en ret almindelig Opløsning i Modstandernes Lejr, det vil sige blandt dem, der hidtil have hyldet en mere konservativ Opfattelse af Jordspørgsmaalet; og det er jo en saadan Opfattelse, som — det kan ikke nytte at nægte det — det foreliggende Lovforslag repræsenterer. De Herrer have hidtil modsat sig de nyere og mere radikale Krav angaaende Ordningen af dette Spørgsmaal. Det glæder mig derfor at kunne notere, at man fra den Side har begyndt at bøje af. Vi have hørt, hvorledes den højtærede Landbrugsminister har erklæret, at han ikke vilde være en Modstander af at gøre Lodderne større. Han udtalte forleden, at vi kunde godt sige 10 Tdr. Land, og hvor Landbrugsministerens Tilladelse udkræves, kunde vi godt sige 12 eller 15 Tdr. Det kommer ikke saa nøje an paa det, mente Ministeren. Heller ikke vilde han mod-